

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 77/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu Roberta Šorla senátu a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Chlapík, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na súdenie bez zbytočného odkladu podľa čl. 14 ods. 3 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica sp. zn. BB-5 T 1/2017 z 26. mája 2017, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 4/2017 z 15. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 9/2018 zo 16. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na súdenie bez zbytočného odkladu podľa čl. 14 ods. 3 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. BB-5 T 1/2017 z 26. mája 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu“), rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 4/2017 z 15. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 9/2018 zo 16. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1 a 3 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Sťažovateľ bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľovi bol uložený aj trest zákazu činnosti – výkon zamestnania, povolania alebo funkcie v orgánoch verejnej moci na dobu päť rokov. Sťažovateľovi bola tiež uložená povinnosť nahradiť poškodenému – Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky škodu v sume 25 456,53 €.

3. Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu tak, že výrok o vine a výrok o treste vo vzťahu k sťažovateľovi zostal nedotknutý, avšak bol voči nemu zrušený výrok o náhrade škody, pričom poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na správne konanie.

4. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu tak, že dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že skutok, tak ako bol ustálený prvostupňovým súdom, je nepreskúmateľný a tzv. skutková veta prvostupňového rozsudku nebola formulovaná tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov daných trestných činov. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že skutok mal byť spáchaný v roku 2011 a prvostupňové súdne rozhodnutie bolo vyhlásené takmer po šiestich rokoch, čím bolo porušené jeho právo na súdenie bez zbytočného odkladu.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1/ Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdenie bez zbytočného odkladu podľa čl. 14 bod 2 písm. c/ Medzinárodného paktu o občianskych a hospodárskych Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. BB-5T/1/2017 zo dňa 26.05 2017 v spojení s Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 To 4/2017 zo dňa 15.02.2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 TdoV/9/2018 zo dňa 16.12.2019 porušené bolo.

Rozsudok Špecializovaného trestného súdu č. k. BB-5T/1/2017 zo dňa 26.05 2017 v spojení s Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 To 4/2017 zo dňa 15.02.2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo V/9/2018 zo dňa 16.12.2019 sa zrušujú a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný v lehote do 15 dní od vydania Nálezu Ústavného súdu SR uhradiť sťažovateľovi trovy konania titulom právneho zastúpenia vo výške 375,24 Eur./v zmysle §11 ods. 3/ Vyhl. MS SR č.655/2004 Z.z. - 1/6 VZ r.2020 =177 Eur + režijný paušál 10,62 x 2 úkony právnej služby/ na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,
e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
f) ktorý je podaný oneskorene,
g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Podľa čl. 14 ods. 3 písm. c) medzinárodného paktu každý, kto je obvinený z trestného činu, má mať tieto minimálne záruky: má byť súdený bez zbytočného odkladu.

16. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

19. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

III.

Predbežné prerokovanie návrh

20. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 3 písm. c) medzinárodného paktu, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu, napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

21. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na to, že lustráciou v registri podaní zistil, že 11. mája 2018 mu bola doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vedená pod sp. zn. Rvp 952/2018, neskôr sp. zn. III. ÚS 261/2018. O predmetnej ústavnej sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia okrem iných aj základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 261/2018-22 zo 17. júla 2018 tak, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na to, že o namietanom porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd už rozhodol odmietnutím ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej, je nutné aktuálnu ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

23. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho uznesenia vyčerpávajúco a dopodrobna

vyjadril k jednotlivým dovolacím dôvodom uplatneným sťažovateľom a dospel k záveru, že v rozsahu jeho námietok nie sú dôvody dovolania splnené. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne a presvedčivo, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

24. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

25. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom uznesení takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv.

27. Na základe uvedených skutočností vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na súdenie bez zbytočného odkladu podľa čl. 14 ods. 3 písm. c) medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal vo vzťahu k napadnutému rozsudku špecializovaného trestného súdu aj porušenie čl. 14 ods. 3 písm. c) medzinárodného paktu (v ústavnej sťažnosti pravdepodobne omylom označeného ako „*čl. 14 ods. 2 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a hospodárskych právach*“, pozn.), podľa ktorého každý, kto je obvinený z trestného činu, má byť súdený bez zbytočného odkladu. Uvedené odôvodnil tým, že „*údajný skutok mal byť spáchaný v roku 2011 a prvostupňové súdne rozhodnutie bolo vyhlásené takmer po šiestich rokoch, čím bolo porušené právo sťažovateľa na súdenie bez zbytočného odkladu*“. K tomu ústavný súd poznamenáva, že z kópie napadnutého rozsudku špecializovaného trestného súdu priloženej k ústavnej sťažnosti vyplýva, že obžaloba bola podaná 7. februára 2017 a rozsudok bol vyhlásený 26. mája 2017. K porušeniu predmetného článku medzinárodného paktu teda nemohlo dôjsť a aj v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na súdenie bez zbytočného odkladu podľa čl. 14 ods. 3 písm. c) medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

29. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ namietané porušenie jeho práva na súdenie bez zbytočného odkladu podľa čl. 14 ods. 3 písm. c) medzinárodného paktu vo vzťahu napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nijako neodôvodnil. Obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je pritom povinnosť sťažovateľa uviesť nielen konkrétne skutkové, ale aj konkrétne právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje v tomto smere žiadne odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

30. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (m. m. III. ÚS 334/09).

31. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opisania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných

práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.).

32. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

33. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že k ústavnej sťažnosti bolo pripojené plnomocenstvo na zastupovanie sťažovateľa advokátom, v ktorom je uvedené, že splnomocnenie sa udeľuje na zastupovanie vo veci ústavnej sťažnosti „*proti rozsudku NS SR 2 TdoV 9/2018*“. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 9/2018 je uznesením, nie rozsudkom. Navyše, ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje nielen proti uvedenému napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ale aj proti napadnutému rozsudku špecializovaného trestného súdu a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, čo vo formulácii plnomocenstva nebolo reflektované. Ústavný súd však nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku, keďže by to bolo z hľadiska výsledku konania bezvýznamné vzhľadom na jeho záver o neprípustnosti ústavnej sťažnosti, jej zjavnej neopodstatnenosti a nedostatku ďalších zákonom predpísaných náležitostí v jej príslušných častiach.

34. Pretože došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu